ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ γεροκαθηγητὴς τῆς Χημείας Ὀθίλλιαμ Τζάκσον μὲ τὸ γεαρὸς γιατρὸς Τζωρτζ Πέτερσον ποὺ μένει στὸ Λονδίνο, εἶνε στενοὶ φίλοι. Ὁ Τζάκσον ὑπῆρξε καθηγητὴς τοῦ Πέτερσον. Δὲν εἶχε παιδιὰ καὶ τὸν ἀγάπησε σὰν παιδί του. Ὁ Πέτερσον τὸν ἀγαπάει ἐπίσης σὰν πατέρα του. Ζοῦν μαζὺ καὶ εἶνε ἀχώριστοι, μὰ ἔξαφνα χωρίζουν, προκειμένου νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ Τζάκσον στὸ Τσέστερ, ὅπου ἔχει νὰ κανονίσῃ κάποια ὑπόθεσι του. Ἂν ὅμως καὶ μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο ἀλληλογραφοῦν τακτικά. Ὁ Πέτερσον γράφει καθετὶ ποὺ τοῦ συμβαίνει στὸν Τζάκσον κ' ἐκεῖνος τοῦ δίνει σοφὲς συμβουλὲς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἐπάγγελμά του..

Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ παράδοξη αὐτὴ ἱστορία. Ὁ Τζάκσον ἔχει καιρὸ νὰ λάβῃ γράμμα τοῦ Πέτερσον. Ἀνησυχεῖ γι' αὐτὸ καὶ τοῦ γράφει μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη παράπονα καὶ συμβουλές, ἐξορκίζοντας αὐτὸν νὰ τοῦ τρέψῃ ἀμέσως καὶ νὰ τοῦ πῇ τί τοῦ συμβαίνει... Ὁ Τζάκσον ξέρει ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ἐπανδρο κυρία καὶ ἀνησυχεῖ γι' αὐτό. Μήπως τοῦ συνέβη τίποτε σχετικό ;

Ὁ Πέτερσον τοῦ ἀπαντᾶ ἀμέσως σχεδόν, καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει ἕνα τρομερὸ μυστικὸ σχετικὸ μὲ τὸν τελευταῖο του ἔρωτα. Μιὰ νύχτα ποὺ βρίσκονταν στὸ σπίτι τῆς λατρευτῆς του Λίλιαν, μπῆκε ἔξαφνα στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόντουσαν ὁ σύζυγός της Δίκ, ὁ ὁποῖος εἶχε παραφυλάξει γιὰ νὰ τοὺς πιάσῃ. Ὁ Δίκ ὁρμᾶ λυσσῶν ἀπὸ ὀργήν, ρίχνει κάτω λιποθυμὴ τὴν σύζυγό του κ' ἑτοιμάζεται νὰ τὴν χτυπήσῃ μὲ τὸ μαστίγιο ποὺ κρατεῖ στὸ χέρι. Ὁ Πέτερσον τὸν συγκρατεῖ, μὰ δέχεται ὁ ἴδιος ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ πρόσωπο. Ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος ἑτοιμάζεται νὰ τὸν ξαναχτυπήσῃ. Ὁ Πέτερσον ἁρπάζει ἕνα ὀρειχάλκινο κηροπήγιο καὶ ὁρμᾶ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ. Μὰ ὁ Δίκ σκύβει ἀπότομα καὶ δέχεται τὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Πέφτει κάτω νεκρὸς καὶ ὁ Πέτερσον τρομασμένος γιὰ ὅτι συνέβη, ἁρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν Λίλιαν καὶ τὴν μεταφέρει στὸν κοιτῶνα της. Ἐκεῖ τὴν φέρνει ἐντελῶς στὶς αἰσθήσεις της. Ἡ δυστυχισμένη ψυχαίνα ζητεῖ νὰ μάθῃ τί ἀπέγινε. Ὁ Πέτερσον τρέμει καὶ ἀγωνιᾶ... ὡς νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ τὸ ἀκουσιο ἐγκλημά του ; Δὲν εἶνε ὅμως καιρὸς γιὰ σκέψεις. Μπορεῖ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι κανεὶς ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες, στοὺς ὁποίους ἡ Λίλιαν ἔχει δώσει ἄδειαν ἐξόδου. Ἀποφασίζει λοιπὸν καὶ τῆς τὰ λέει λα. Ἡ Λίλιαν τρομάζει, καταλαμβάνεται ἀπὸ φρίκη, ἀλλὰ μολαταῦτα δὲν ἀφῆνει τὸν Τζὼρτζ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ἀκουσιο ἐγκλημά του στὴν ἀστυνομία. Τὸν συμβουλεύει νὰ φύγῃ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του θὰ βγῇ σ' ἕνα παράθυρο καὶ θὰ ζητήσῃ βοήθεια. Στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ θὰ τρέξουν, θὰ πῇ πὼς ἄκουσε θόρυβο πάλης μέσα στὸ σπίτι. Θὰ ψάξουν, θὰ βροῦν τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της καὶ θὰ ὑποθέσουν πὼς τὸν σκότωσε κάποιος κακοποιὸς ποὺ μπῆκε νὰ κλέψῃ. Ἔτσι καὶ γίνεται. Ὁ Τζωρτζ πηγαίνει στὴν Λέσχη γιὰ νὰ τὸν δοῦν οἱ φίλοι του καὶ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀλλοῦ ἂν τὸν ἐπομιασθοῦν. Ἐκεῖ φάνει σὲ λίγο ἡ πληροφορία τοῦ ἐγκλήματος καὶ τρέχουν ὅλοι στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα γιὰ νὰ μάθουν λεπτομέρειες.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θὰ ἤμουν πρόθυμος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα γιὰ νὰ τὴν σώσω. Μήπως δὲν ἦταν ἀθῶα ;

Ἐμείναμε στὸ τμῆμα ἀρκετὴ ὥρα. Κατόπιν ὁ λόρδος Κράφορντ ἐπρότεινε νὰ πᾶμε στὸ σπίτι ταῦ Στῆβενς. Εἴχαμε, εἶπε, ὑποχρέωσι νὰ τὸ κάμουμε. Ἔπρεπε νὰ δοῦμε καὶ νὰ παρηγορήσουμε τὴν κ. Στῆβενς. Ἐδέχθηκαν ὅλοι πρόθυμα τὴν πρότασί του. Κ' ἐγὼ τοὺς ἀκολούθησα κατ' ἀνάγκην.

Τί μποροῦσα νὰ κάμω ; Ἂν ἀρνούμην ἡ ἄρνησίς μου θὰ ἦταν ὕποπτη. Ὅλοι αὐτοὶ ἤξεραν ἢ ὑποψιάζοντο τὶς σχέσεις μου μὲ τὴν Λίλιαν. Ἤμουν συνεπῶς ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς ἀκολουθήσω καὶ τοὺς ἀκολούθησα.

Ὤ, φίλε μου, ἂν ἤξερες σὲ τὶ κατάστασι βρισκόμουν κατὰ τὸ διάστημα αὐτό ! Ὑπέφερα φρικτά ! Εὐτυχῶς κανεὶς δὲν τὸ πρόσεξε αὐτό...

Ὅταν φτάσαμε στὸ σπίτι ἡ ἀγωνία μου μεγάλωσε. Ἀπὸ τὸ προσωπικὸ εἶχαν γυρίσει ἐκτὸς τοῦ θυρωροῦ καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι. Ὁ θυρωρὸς μᾶς ὡδήγησε σὲ μιὰ αἴθουσα καὶ ἔστειλε νὰ εἰδοποιήσουν τὴν κυρία Στῆβενς.

Ζάλη τρομερὴ μ' εἶχε πιάσει, ἐνόμιζα πὼς θὰ λιποθυμήσω. Μιλοῦσα χωρὶς νὰ ξέρω καλὰ-καλὰ τί λέω...

Πῶς θ' ἀντίκρυζα τὴν Λίλιαν ;

Ἡ μᾶλλον πῶς θὰ μ' ἔβλεπε αὐτὴ ἔξαφνα ἐμπρὸς της, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ. Ἂν ἐταράσσετο, ἂν δὲν πρόφτανε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτό της καὶ τῆς ξέφευγε καμμιὰ κραυγή ;

Ἀγωνιοῦσα, ἀγωνιοῦσα φρικτά !...

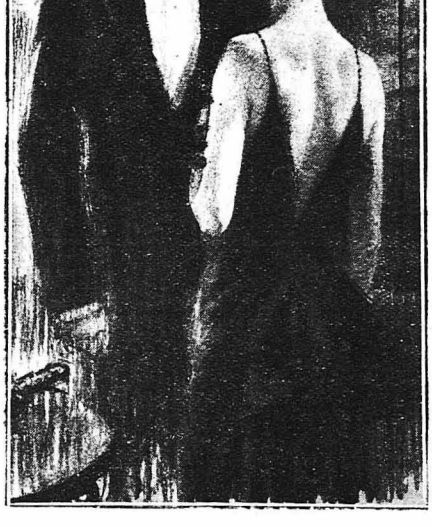

Τὴν κύτταζε στὰ μάτια, μὰ ἡ Λίλιαν ἦταν ἀτάραχη...

Εὐτυχῶς ὅμως ἀπέφυγα τὸν κίνδυνο αὐτό. Ἡ Λίλιαν, στὴν ἀποία μιὰ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε ὅτι ζητοῦμε νὰ μᾶς δεχθῇ, ἀπάντησε ὀρνηπιακὰ καὶ ἔχαμε πολὺ φρόνιμα. Θ' ἄκουσε νὰ τῆς ἀναγγέλοιν τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ σκέφθηκε ἀσφαλῶς σὲ τὶ κίνδυνο ἐπρόκειτο νὰ ἐκτεθοῦμε ἂν βλεπόμαστε μπρὸς σὲ τόσους ἀνθρώπους.

Ἡ κατάστασίς της ἦταν τέτοια ποὶ δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ δε' χθῇ κανένα, μᾶς εἶπε ἡ κομαριέρα κι' ἀνέπνευσα μ' ἀνακούφιση

Ὁ λόρδος Κράφορντ ἐπρότεινε κατόπιν νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχοῦς μας φίλου. Νέα ὀγωνία μὲ κατέλαβε, μὰ εὐτυχῶς ἀπέφυγα τὸν κίνδυνο αὐτό. Τὸ δωμάτιο ποὺγινε τὸ ἔγκλημα ἐφρουρεῖτο ἀπ' τὴν ἀστυνομία μέχρις ὅτου ἐνεργηθεῖ αὐτοψία.

Εὐχαρίστησα τὸ Θεό γιατὶ ἀπέφυγα καὶ τὸ μαρτύριο αὐτό. Ἂν ἀντίκρυζα τὸν νεκρὸ θὰ οὔρλιαζα ἀπὸ φρίκη, θὰ σωριαζόμουν κάτω ἀναίσθητος...

. . . . . .

Ἡ αὐτοψία ποὺ ἔγινε τὴν ἑπομένην δὲν ἀποκάλυψε τίποτε εὐτυχῶς. Ἄρχισε συγχρόνως ἡ ἐνέργεια αὐστηρῶν ἀνακρίσεων. Ὑποπτεύουνται τὸ προσωπικό, τὸ ὁποῖο ἔλειπε τὶς ὧρες τοῦ ἐγκλήματος ἀπ' τὸ σπίτι, ἂν καὶ εἶνε ἐξακριβωμένο ὅτι ἡ ἴδια ἡ κ. Στῆβενς τοὺς ἔδωσε ἄδειαν ἐξόδου...

Ἡ φτωχή μου ἡ Λίλιαν ὑπέφερε ὅσο δὲν λέγεται. Ἔπαθε ὑστερικὲς κρίσεις καὶ ὅμως, ὅταν ἔμαθε ὅτι πρόκειται νὰ τὴν ἐξετάσῃ ὁ ἀνακριτής, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ τὸν δέχθηκε στὴν αὖθουσα.

Τὴν ὑποπτεύουνται ἄραγε ;

Δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε.. Ἔμαθα μόνον ὅτι κατὰ τὴν ἀνάκρισι καὶ τὴν στιγμὴ ἀκόμη ποὺ ὁ ἀνακριτὴς τὴν χαιρετοῦσε γιὰ νὰ φύγῃ, τὴν κύτταζε διαρκῶς στὰ μάτια, μὲ ἐπιμονή, σὰν νὰθελε νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ ἄδυτα τῆς σκέψεώς της. Μὰ ἡ Λίλιαν φάνηκε ἀτάραχη, ἔδειξε ὑπεράνθρωπη ψυχραιμία...

Περισσότερες λεπτομέρειες δὲν σοῦ γράφω. Ζήτησε καὶ διάβασε ἐφημερίδες, ἂν καὶ ποτὲ δὲν τὶς πιάνεις στὰ χέρια σου, ὅπως ξέρω...

Ἡ κηδεία τοῦ ἄτυχου Στῆβενς ἔγινε μ' ἀρκετὴ ἐπισημότητα. Ἀκολούθησε πολὺς κ' ἐκλεκτὸς κόσμος...

Αἱ ἀνακρίσεις ἐξακολουθοῦν. Τὶ θὰ προκύψῃ ἀπὸ αὐτές ; Δὲν τὸ ξέρω. Πάντως ἂν ὑποψιαστοῦν τίποτε θὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα γιὰ νὰ τὴν σώσω...

Αὐτὴ εἶνε ἡ τραγικὴ μου ἱστορία, αὐτὸ εἶνε τὸ τραγικὸ περιστατικὸ τῆς ζωῆς μου. Δὲν σοῦ γράφω περισσότερα.

Ὑποφέρω ψυχικῶς ὅσο ποτὲ δὲν ὑπέφερε ἄνθρωπος. Θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν βρισκόσουν κοντά μου. Θὰ θελήσῃς ὅμως νἄχῃς φίλον σου πειά ἕνα κακοῦργο ;...

Μ' ἀγάπη, μὲ σεβασμό, μὲ συντριβὴ

Τζὼρτζ Πέτερσον

Ἐπιστολὴ τοῦ ἰατροῦ Τζὼρτζ Πέτερσον, ἀπ' τὸ Λονδῖνο, στὸν καθηγητὴ τῆς Χημείας Ὀθίλλιαμ Τζάκσον στὸ Τσέστερ.

Σεβαστέ μου φίλε.

Θὰ ἔλαβες τὴν ἐπιστολή μου, εἶμαι βέβαιος. Δὲν ξέρω τὶς σκέψεις σου γιὰ ὅτι συνέβη. Δὲν ξέρω ἂν μὲ λυπᾶσαι ἢ ἂν μὲ περιφρονεῖς. Ὁτιδήποτε ὅμως καὶ ἂν συμβαίνει σὲ ἱκετεύω, σὲ ἐξορκίζω, σπεῦσε νὰ ἔλθῃς στὸ Λονδῖνο.

Τὴν τραγωδία ποὺ συνέβη ἐπηκολούθησαν πράγματα ἀνεξήγητα καὶ μυστηριώδη. Νομίζω πὼς θὰ τρελλαθῶ !...

Κατώρθωσα νὰ ἔλθω σ' ἐπικοινωνία μὲ τὴν Λίλιαν. Τὴν ἐπεσκέφθηκα γιὰ νὰ τὴν συλλυπηθῶ, μετὰ τὴν κηδεία, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ μείναμε μόνοι μοῦσφιξε τὸ χέρι καὶ προσπάθησε νὰ μ' ἐμψυχώσῃ. Μ' ὅλα ὅσα συνέβησαν μὲ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Πρὸ πέντε περίπου ἐτῶν, ὅταν ἑωρτάσθη ἡ εἰκοσιπενταετηρὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς τραγικῆς Αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ ποὺ τὴν σκότωσε στὰ 1898 ὁ ἀναρχικὸς Λυκὶμ καὶ ποὺ τὴν ἀποθανάτισε ὁ Κωνσταντίνος Χρηστομάνος στὸ *βιβλίο τῆς Αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ*, πολλοὶ θυμήθηκαν τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶνε πολὺ γνωστὸ στὴν Ἑλλάδα.

Λίγες βδομάδες πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό της, ἡ Αὐτοκράτειρα εἶχε στείλει στὴν Κέρκυρα ἕνα ἀσύγκριτο κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια τὸ ὁποῖον τῆς τὸ εἶχε δωρήσει ὁ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου των. Ἀπὸ τοῦ 1895 ὅμως, τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ θαμπώνουν καὶ νὰ χάνουν μέρα μὲ τὴ μέρα τὴ λάμψη τους. Ἡ Αὐτοκράτειρα λυπότανε κατάκαρδα γι' αὐτό. Τοῦ κάκου συνεβουλεύθη τοὺς καλυτέρους εἰδικοὺς τῆς Αὐτοκρατορίας της καὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου γιὰ νὰ σώση τὰ μαργαριτάρια της τὰ ὁποῖα κινδύνευαν νὰ πάθουν ἀπὸ... μαρασμὸ

Ὡστόσο, μιὰ μέρα κάποιος γέρος ἐβραῖος ἐπρότεινε στὴν Αὐτοκράτειρα ἕνα φάρμακο. Τῆς εἶπε πὼς τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ κάνη γιὰ νὰ ἀποκτήσουν καὶ πάλιν τὰ μαργαριτάρια της τὴν παλιά τους λάμψη, ἦτανε νὰ τ' ἀφήση κάμποσες μέρες μέσα σὲ νερὸ τῆς θάλασσας. Ἤτανε τότε Μάϊος τοῦ 1898.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐπείσθη ἀμέσως ἀπὸ τὰ λεγόμενα τοῦ ἑβραίου κι' ἔστειλε τὰ μαργαριτάρια σ' ἕνα Κερκυραῖο καλόγηρο—ἄνθρωπο τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης της—μὲ λεπτομερεῖς ὁδηγίες τί νὰ κάνη.

Πράγματι : τὴν 11 Ἰουνίου ὁ καλόγηρος βοηθούμενος ἀπὸ ἕνα ἕλληνα ναυτικό, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διέσωσεν ἡ ἱστορία, πῆγε καὶ κρέμασε τὸ κολλιὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια κάτω ἀπὸ ἕνα βράχο, κοντὰ στὸ περίφημο Ἀχίλλειο, σὲ τρόπο ὥστε νὰ βρίσκωνται μὲς στὸ νερό. Ἐσκόπευε ὕστερα ἀπὸ ἑξῆ μῆνες νὰ πάη νὰ τὸ ξαναπάρη.

Ξαφνικὰ ὅμως, τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ περιπλέκωνται. Στὶς 2 Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους ὁ Κερκυραῖος καλόγηρος εἶχε πάει νὰ κοινωνήση μιὰν ἑτοιμοθάνατη γυναῖκα—καὶ ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἐξηφανίσθη, χωρὶς νὰ ἀνευρεθοῦν ποτὲ τὰ ἴχνη του. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ ἐδολοφονεῖτο ἀγρίως. Καὶ πρὶν περάσουν δυὸ μῆνες, ὁ Ἕλληνας ναυτικὸς ποὺ εἶχε βοηθήσει τὸν καλόγηρο στὴν ἐργασία ποὺ εἴπαμε παραπάνω, πνιγότανε σὲ μιὰ τρικυμία. Κανεὶς δὲν ἤξερε λοιπὸν σὲ ποιὸ μέρος εἶχε κρεμάσει ὁ καλόγηρος τὰ μαργαριτάρια. Ὅλες οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν κοντὰ στὸ Ἀχίλλειο δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ἴσως μάλιστα τὸ βαρύτιμο αὐτὸ κολλιὲ νὰ λούζεται ἀκόμα στὰ νερὰ τοῦ Ἰονίου Πελάγους.

ΡΟΥΣΦΕΤΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !...

Ὁ Καρδινάλιος Μαζαρῖνος διηγεῖτο συχνὰ μετὰ φαιδρότητος ὅτι κάποτε ἐν Ρώμῃ εὑρισκόμενος ἄκουσε τὸν Πάπαν Ὀρβανὸν τὸν 8ον νὰ λέη μ' ἀγανάκτησι γιὰ τὶς ἀξιώσεις μιᾶς εὐγενοῦς οἰκογενείας : «Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀνυπόφοροι ! Τοὺς ἀνεκήρυξα Ἅγιο ἕνα τους συγγενῆ, χωρὶς νὰ τοῦ ἄξιζε, κι' ἀκόμα ἔχουν ἀπαιτήσεις !...

λατρεύει τρελλά, παράφορα...

Ἡ καλοσύνη της αὐτή, ἡ ἀφοσίωσίς της αὐτὴ μὲ συγκίνησαν βαθύτατα, μ' ἀνεκούφισαν ὅσο δὲν φαντάζεσαι.

Ἔξαφνα ὅμως μ' ἐκάλεσε πάλι στὸ σπίτι της ἐντελῶς ἀπρόοπτα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω. Ἔτρεξα ἀνήσυχος νὰ δῶ τί συμβαίνει καὶ τὴν βρῆκα σὲ δεινὴ κ' ἐβεβαιώθηκε ἀπολύτως. Ἤσαν τὰ βήματά του !... Πλησίασαν στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς της κ' εἶδε καὶ ἄκουσε συγχρόνως τὸ πόμολο νὰ γυρίζῃ. Δὲν εἶχε κλειδώσει τὴν πόρτα. Τὴν εἶδε ἔντρομη ν' ἀνοίγῃ σιγὰ-σιγά, χωρὶς κρότο... Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἐλιποθύμησε !...

Συνῆλθε τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Ἡ πόρτα ἦταν ἀκόμα μισάνοιχτη. Τί εἶχε συμβεῖ τὴν νύχτα ; Τί εἶχε συμβεῖ τὶς ὧρες τῆς λιποθυμίας της ;...

(Ἀκολουθεῖ)

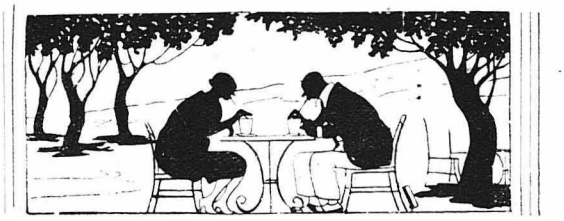

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ θάνατος τοῦ στρατάρχου Βιλλάρ. «Ἂς μὲ δοῦν ἀποθνήσκοντα ὡς χριστιανό !...» Ἡ πριγκήπισσα Σαρολαὶ ἀποθνήσκει ! Ὁ κόλαξ ἐξομολογητής. «Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ λάβω τὴν τιμήν...» Ντὲ Ναρμπὸν καὶ Μ. Ναπολέων. Λιβανωτὸς ποὺ δὲν φέρνει πονοκέφαλο !...

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης τοῦ Μαλμπλακέ, στὰ 1709, ὁ στρατάρχης ντὲ Βιλλὰρ τραυματισθεὶς θανασίμως μετεφέρθη στὴ σκηνή του. Οἱ ὑπασπισταί του τοῦ ἐπρότειναν τότε νὰ μεταλάβῃ κρυφά, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ ὁ στρατὸς τὸν θάνατό του. Ὁ ἀνδρεῖος στρατάρχης ὅμως ἀπήντησεν :

—"Ὀχι ! Ἀφοῦ ὁ στρατὸς δὲν μπόρεσε νὰ δῇ τὸν Βιλλὰρ ἀποθνήσκοντα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὡς γενναῖο, ἂς τὸν δῇ τοὐλάχιστον ἀποθνήσκοντα ὡς χριστιανό !...

***

Εἰς ἀπόδειξιν τῆς κολακείας τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ἄλλοτε οἱ διάφοροι αὐλικοί, πρὸς τοὺς μεγιστάνας, ἀρκεῖ τὸ ἑξῆς ἱστορικὸ ἀνέκδοτο :

Ἡ πριγκήπισσα ντὲ Σαρολαί, ἂν καὶ διῆγε βίο πολὺ ἔκδοτο, ἦταν ἐντούτοις πολὺ θρησκόληπτος. Ἀσθενήσασα, κάποτε, θέλησε νὰ μεταλάβῃ. Οἱ ὑπηρέται της ἔτρεξαν σ' ἕνα γειτονικὸ μοναστῆρι, καὶ τῆς ἔφεραν ἕναν καπουτσίνο, στὸν ὁποῖον συνήθιζε νὰ ἐηγαίνῃ καὶ νὰ ἐξομολογεῖται τὶς πολυποίκιλες ἁμαρτίες της. Ὁ καπουτσίνος, ὁ ὁποῖος γιὰ πρώτη φορὰ ἔμπαινε στὸ πολυτελὲς μέγαρο τῆς ἁμαρτωλῆς πριγκηπίσσης, ἐθαμβώθη τόσον ἀπὸ τὴν χλιδὴ τὴν ὁποίαν ἀντίκρυσεν, ὥστε μόλις τολμοῦσε νὰ ἀτενίζῃ τὰ γύρω χουσὰ ἔπιπλα τοῦ δωματίου της. Συνεσταλμένος, ἐγονάτισε ὕστερα κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς πριγκηπίσσης καὶ ἄκουσε σωπηλὸς τὴν ἐξομολόγησή της. Ὅταν αὐτὴ ἐτελείωσε, τῆς ἔκαμε μιὰ ὑπόκλιση, καὶ μὲ τρεμάμενη φωνὴ τῆς εἶπε :

—"Ἡ Ὑψηλότης σας θὰ ἔχῃ τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τῆς δώσω τὴν θεία Μετάληψη ;...

***

Μιὰ μέρα ὁ κόμης ντὲ Ναρμπὸν ὁ ὁποῖος μόλις εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ μιὰ μυστικὴ ἀποστολὴ τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχεν ἀναθέσει ὁ Μ. Ναπολέων, εἰσῆλθε ξαφνικὰ μέσα στὸ σαλόνι ὅπου εὑρισκόταν ὁ Αὐτοκράτωρ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὴν Αὐλή του. Ἦταν, ἡμέρα ἐπισήμου δεξιώσεως.

—"Α ! Ἰδοὺ ὁ Ναρμπὸν.... Χαίρω πολὺ ποὺ σὲ ξαναβλέπω, εἶπεν ὁ Ναπολέων μὲ τὸ γλυκύτερο μειδίαμά του. Ἔ, τί λένε γιὰ μένα κεῖ κάτω ;....

—Ὑπάρχουν πολλοί, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Ναρμπὸν κάνοντας μιὰ βαθυὰ ὑπόκλιση, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας εἶναι θεὸς !

—Θεός!... Σὰ νὰ τὰ παραλένε ;... εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ γελῶντας ἠχηρά. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εἶναι ὅλοι τῆς ἴδιας γνώμης..., ξανάπε σοβαρεύμενος.

—Δὲν θ' ἀποκρύψω στὴ Μεγαλειότητά σας, ἀπήντησεν ὁ Ναρμπὸν κάνοντας μιὰ νέα ὑπόκλιση, βαθύτερη ἀπὸ τὴν προηγουμένην, ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ποὺ διατείνονται ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων εἶναι.., διάβολος !...

Ὁ Ναπολέων ἐσούφρωσε τα φρύδια, δυσαρεστηθεὶς.

—Κανεὶς ὅμως, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ τότε ὁ Ναρμπὸν, δὲν τολμᾶ νὰ πῇ ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας εἶναι ἕνας κοινὸς θνητὸς !...

Ὁ Ναπολέων χαμογέλασε.

—Εἶσαι τρομερὸς κόλαξ !..., εἶπε στὸ Ναρμπὸν τραβώντας του τὸ αὐτί, ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ λιβανωτὸς σου εἶναι πολὺ ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ δὲν φέρνει πονοκέφαλο !...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Ἕνας νέος παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸ διευθυντὴ τοῦ θεάτρου Κόβεν—Γκάρδεν τοῦ Λονδίνου ζητῶντας νὰ προσληφθῇ στὸν θίασο ὡς ἠθοποιός. Ὁ διευθυντὴς μόλις τὸν ἄκουσε τὸν παρέπεμψε στὸ διάσημο ἠθοποιὸν Κὼν γιὰ νὰ τὸν δοκιμάση.

Αὐτὸς ἀφοῦ τὸν ἄκουσεν ν' ἀπαγγέλη ἐλεεινότατα μερικοὺς στίχους, τὸν ἐρώτησε :

— Παράστησες ποτέ σου στὸ θέατρο ;—Ναί, ἀπάντησε μὲ θάρρος καὶ μὲ ὑπερηφάνεια ὁ ὑποψήφιος ἠθοποιός, ἔπαιξα τὸ ρόλο τοῦ Ἄβελ στὸ ἔργον «Ἀλχημιστής».

— Ἀπατᾶσαι τοῦ ἀπήντησε τότε σαρκαστικὰ ὁ Κών, ἔπαιξες τὸρόλο τοῦ Κάϊν, γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐδολοφόνησες τὸν Ἄβελ!..